

P.S. Aquesta carta s'ha retrassat uns dies. Priscilla, en lloc d'afegir-hi unes línies, t'enviara una carta per correu apart.

30 d'octubre de 1981

Estimat Salvador:

En arribar del nostre viatge, trobem la teva carta del 13 d'octubre. El viatge de que parlo va ser el començat a primers de setembre: d'Alacant a Barcelona, als Pirineus, al Périgord, als chateaux de la Loire, a l'Auvergne, al Massif Central, a Barcelona de nou, a Oviedo, a Madrid, a Barcelona, a Madrid de nou, a Barcelona i, finalment, Nova York, i àdhuc Filadèlfia. Sense gairebé no parar enlloc. No ens va ser possible aturar-nos a Londres, perquè el bitllet Apex ens prohibia tota mena de canvis! Sen tan malvats, o estúpids, que dos dies abans de sortir de Barcelona cap a Nova York vaig tenir d'anar a Madrid per a "figurar" en un popularíssim programa de televisió, "Esta noche" (21, zero, esta noche); hauriem pogut quedar-nos a Madrid un dia més i agafar l'avió, però ens varem deure obligats a tornar a Barcelona, per una nit, a fi d'agafar l'avió "en el lugar de procedencia". Serà un altre dia.

La casa està acabada, llevat d'uns clavets que manquen aquí o allà. La llibreria sembla un decorat d'una pel·lícula expressionista alemana --més específicament, el gabinet del doctor Galigari. Fins i tot hi he posat un petit, molt petit, piano-organ (japonès, naturalment) per a fer més misterios l'ambient.

A començaments de desembre anem uns dies a Mèxic amb motiu d'un congrés filosòfic (explicació: paguen el viatge). He d'escriure la ponència, que per cert serà sobre la noció de crisi històrica, de manera que el teu nom hi girarà prominentment. Tinc una pila de cosetes a fer: dos prelegs, revisió de "La filosofía actual", revisió per a una nova edició de "El ser y el sentido", etc. --i no parlo, encara que és la tasca més important, o almenys més divertida, de la meua novel·la, "El Observador", per a la qual acabo d'escriure les meves primeres vint i cinc pàgines pornogràfiques, o potser simplement eròtiques.

Garrido va prometre que sortiria el número de Teorema del que te'n havia parlat; crec, doncs, que seria convenient començar a fer l'interview. No t'envio una sèrie de preguntes inicials, com em demanes, perquè ha sortit fa poc una llarga entrevista publicada a "El Basilisco", organ més o menys feudal, o feudatari, de Gustavo Bueno: tinc por que les meves preguntes s'assemblarien massa a les fetes, molt intel·ligentment per cert, en la revista esmentada. Estic d'acord amb tu que un xic de "realisme anecdòtic" no estaria malament. Et demanaré un favor: que m'enviis, per començar, tres o quatre preguntes; jo les vintest i n'afegeixo potser algunes altres, que també contesto; t'envio el resultat i tu continües; que et sembla? Com a complicat, no ho pot ser més.

Priscilla fegirà unes línies a aquesta carta, que s'interromp amb la meua (forjada) signatura; una forta abraçada i records de